

даръ Божій” (Дѣян. 8; 20). Двадесетъ и девето-то правило Апостолско (въ Кормчій-тъ) казува: “Аще кто, епископъ, или пресвитеръ, или діаконъ, денгами (т. е. съ пары сіе достоинство получить: да бѣдетъ извѣрженъ и онъ, и поставившій, и отъ общенія съвсѣмъ да отсѣчетъ ся.” Но въ сегашно-то врѣме владици-тъ получаваѣтъ достоинство-то си съ пары, и поставятъ и други съ пары, и попове-тъ крыщаватъ, погребяватъ, рѣсѣтъ и четѣтъ Псалтирь-тъ, Евангеліе-то и всичко съ пары. И не само правятъ тѣзи нѣща съ пары, но ся и каратъ за цѣнѣ-тъ. Отъ едиѣ странѣ духовенство-то е виновато, а отъ другѣ има право. То е виновато за грабительство-то си, но има правдѣ, защото нѣма отъ дѣ да ся поминува. “Достоинъ е работникъ-тъ за свойѣ-тъ заплатѣ.” Тим. 5; 18: Мат. 10; 10: 1 Кор. 9; 14.

Но ще мя пита нѣкой: Какво срѣдство има за очищеніе-то на церквѣ-тъ отъ тѣзи заблужденія и злоупотрѣбленія? Само опрѣдѣляваніе-то на годишнѣ заплатѣ за духовны-тъ пастыри, ако и да не е главно срѣдство за очищеніе-то на церквѣ-тъ, то пакъ ще помогне на тѣзи работѣ като отмахне голѣмо-то прѣпятствіе, което състои въ това, че священници-тъ ся поминуватъ повече отъ тѣзи заблужденія. Нека епитропи-тъ опрѣдѣляватъ едиѣ умѣреннѣ заплатѣ на священници-тъ за да ги освободятъ отъ мірскы-тъ грыжы, и да могатъ да ся прѣдадѣтъ само на духовно-то си служеніе по примѣръ-тъ и наставленіе-то на Исуса и на Апостолы-тъ, да слугуватъ безъ